

Steffensen (KrF):

Da mit partis ordfører ikke kan være i salen i øjeblikket, skal jeg blot sige fra kristeligt folkepartis side, at vi synes, det er udmærkede intentioner, der er i SFs forslag. Vi synes også, det er udmærket, at forslaget kommer frem nu. Det falder jo smukt i tråd med de tanker, som justitsministeren fremhævede: at det udredningsarbejde, som nu foregår, også kan få elementer med fra forslaget her.

Vi vil se meget positivt på lovforslaget i udvalget og ønsker at få alle de enkeltheder i forslaget, som der er grund til at sætte spørgsmålstegn ved her, gennemdrøftet i udvalget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg tror, at alle mennesker uanset politisk observans er enige i, at de dyreforsøg, der skal foretages, skal foregå så smertefrit og skånsomt over for dyrene som overhovedet muligt, og det har debatten i dag jo også vist. Men vi må heller ikke i vor omsorg for dyrene gå så vidt, at vi begrænser forskernes muligheder for at finde frem til behandlingsformer, der kan gavne menneskeheden.

Jeg er enig med de talere, der siger, at forsøgsdyrudvalgets arbejde skal være færdigt, og at vi må afvente de kommende resultater. Fremskridtspartiet er indtil videre negativt over for lovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Der er noget meget bevægende ved at diskutere dyreforsøg, fordi man får alle mennesker til at forsikre, at de ikke er inhumane, umoralske og kyniske, og det er jo altid dejligt at få alle til at forsikre det.

Dernæst kan det mærkes, at man godt vil prøve at finde ud af at få stillet sig op på en sådan måde, at man ikke kommer i klemme i forhold til den etik, man godt vil forholde sig til, og det synes jeg også er meget sympatisk. Jeg tror, de fleste mennesker har et ønske om at kunne komme af sted med at lave et eller andet, hvor man kunne sige: rent principielt går grænsen her, sådan at man kunne, jeg var lige ved at sige leve under moralsk ordnede forhold. Det er en tilbøjelighed, vi alle sammen har.

Der er sikkert mange af os, der umiddelbart føler, at vi i grunden ikke bør gøre det

her, at vi ikke kan være bekendt at behandle dyrene som vores reservedele, som om de bare var der for vores skyld. Mange reagerer instinktivt imod det. Denne holdning er sympatisk, men den er en lille smule farlig, for samtidig erkender næsten alle, at vi må lave nogle forsøg, og af bar forskrækkelse over, at man skal trække en svær grænse, træffe nogle vanskelige valg, ser man gennem fingre med næsten alt, hvad der foregår. Så galt er det ikke hos os, og vi kan glæde os over, at vi dog har nogen lovgivning.

Men når man ser, i hvilket omfang disse forsøg finder sted, bliver man alligevel rystet. Hvis bare halvdelen af de beretninger, der kommer frem, er rigtige – jeg vil endda sige: meget mindre – så kan vi ikke tale om, at vi har en anstændig omgang med dyrene. Så er der ikke tale om, at vi går til det her med den respekt, med den, jeg havde nær sagt forskrækkelse, som man bør gøre, når man forgriber sig på andre, men at man faktisk sjusker sig igennem og betragter dyr, som om de er maskiner, på samme måde som vi ser det inden for dele af landbruget.

Jeg vil godt for at præcisere nogle af synspunkterne læse et meget bevægende citat af Karen Blixen, som var en af de første, der gjorde noget alvorligt ud af det her og ikke bare sagde, at vi ikke kan være med til det, men prøvede at stille nogle holdninger frem, så det blev tydeligt. Hun sagde i en diskussion på Århus universitet i 1951 – jeg læser et citat fra »Blixeniana 82«, jeg har ikke sidetallet her – følgende:

»Vi gribes, når vi læser om børns lidelser, mere, end vi gribes, når vi læser om de samme lidelser hos voksne. Dyrene er givet i vore hænder endnu mere værgeløse end børnene. Det er for vor værdigheds skyld, for vort gode navn i universet, for vor æres skyld, om De vil, at vi ikke må lade dem være retsløse.

Ja, vel er det en vigtig sag at bevare menneskeliv, men det er endnu vigtigere at gøre menneskeliv værd at bevare.

Jeg har i aften diskuteret, hvad der vel var emotionelle, følelsesbetonede og praktiske synspunkter og leveregler. Jeg vil gerne slutte med at sige: jeg tror, det var en praktisk, fortrinlig vejledning, der blev givet os dengang for 2.000 år siden, da der blev sagt: hvad gavner det et menneske, om han vinder den ganske verden, men tager skade på sin sjæl?«